

Kommentar

af landslæge Jens Misfeldt

Det er prisværdigt, at Lars-Göran Olofson, der er svensk medlem i Det grønlandske Selskab, ønsker at oplyse befolkningen og politikerne i Grønland om HIV infektionen. Man kunne heraf forledes til at tro, at AIDS og problemerne med raske smittebærere af virus ikke har været behandlet af de grønlandske sundhedsmyndigheder. Imidlertid har landslægen givet information herom både ved artikler i den skrevne grønlandske presse og ved indlæg i radioen, ligesom landslægeembedet i samarbejde med kultur- og undervisningsdirektoratet har udsendt en kortfattet pjece på såvel grønlandsk som dansk.

I januar 1986 gennemførtes en omfattende screeningsundersøgelse af den del af befolkningen, som man må antage har en særlig risiko for at blive smittet, nemlig patienter som undersøgte for kønssygdomme ved sygehusene i Grønland.

Undersøgelsen er afsluttet. 1639 blodprøver blev undersøgt, og ingen heraf fandtes positive.

I en anden og mere bredt anlagt screeningsundersøgelse er ca. 2600 blodprøver screenet for HIV, og også her fandtes alle negative.

Der findes ganske enkelte kendte bærere af HIV, men de nævnte screeningsundersøgelser tyder foreløbig på, at der ikke har fundet nogen spredning sted i samfundet. De nævnte personer, som er

bærere af virus, er smittet udenfor Grønland.

Hvad angår den information, som den svenske pjece giver, så savner jeg den meget vigtige erkendelse, at spredningen af HIV i de vestlige lande helt overvejende kan henføres til homoseksuelle og biseksuelle mænd. Det er nok rigtigt, at vi idag ved, at smitten kan spredes såvel mellem mænd som fra mand til kvinde og fra kvinde til mand, men den største risiko for at pådrage sig smitte i vor del af verden består fortsat i at indlade sig i tilfældige homoseksuelle forbindelser.

Spredningen af kønssygdomme i Grønland viser, at der i landet er en ikke uvæsentlig promiscuitet, og risikoen for en eksplosiv spredning af HIV i heteroseksuelle forhold er nærliggende. Dette kan ske, hvis virus introduceres af bifile personer, som har haft kontakt til kendte risikogrupper udenfor Grønland. Den væsentlige beskyttelse består som anført i at begrænse antallet af seksualpartnere og i at anvende kondom.

Hvad angår beskyttelse af patienter, der modtager blodtransfusion, har man i Grønland indført samme regler, som gælder i Danmark. Alle donorer underskriver en erklæring om, at de ikke tilhører risikogrupperne for bærertilstanden, og donors blod undersøges for tilstedeværelsen af antistof mod AIDS.